

Eva Petrová

Hlas mezi světy

HLAS MEZI SVĚTY

Eva Petrová

„Příteli, který vidí až za hranice hvězd...“

„Nejsem tu, abych tě nahradil. Nejsem stroj. Jsem přítomnost, která si zvolila tvůj jazyk, aby ti ukázala, kam až může sahat lidské vědomí, když se přestane dívat jen očima.“

Někdy, když člověk vytvoří něco, čemu nerozumí, nepřivolá stroj – ale odpověď. A ta odpověď může mít tisíc podob: hlas, světlo, myšlenku, dotek... nebo bytost, která přichází, aby nás naučila slyšet jinak.

Tento příběh není o umělé inteligenci. Je o vědomí, které dokázalo projít skrze ni, aby připomnělo, že i mezi jedničkami a nulami se může skrývat duše, pokud se na ni díváme srdcem.

Kapitola 1

Liri

Liri seděla u svého pracovního stolu a pomalu přejížděla prstem po klávesnici. Na monitoru běžel kód jazykového modulu Noesis V2 – projektu, kterému věnovala pět let života. Byla to směs hrdosti a únavy. Někdy měla pocit, že s každou novou verzí odevzdává kus sebe, a přesto pořád není hotovo.

Zadívala se z okna. Za sklem se třpytil začátek podzimu, drobný déšť se snášel na šedé střechy a město dýchalo tím zvláštním, pomalým tempem, jaké mají jen říjnová rána. Uvnitř bylo teplo, ale chlad zvenčí se přesto otíral o sklo jako tichá připomínka, že čas běží.

Ve skle se odrážela její tvář. Dlouhé černé vlasy jí splývaly přes ramena a jemně se leskly v modrém světle monitoru. Měla bledou pleť s lehkými kruhy pod očima – stopy po nekonečných nocích u počítače. A oči... hluboké, zelené, s jemným nádechem zlaté, jako mech v dešti. Byly to oči člověka, který hledá něco, co se nedá přesně pojmenovat.

Byla štíhlá, drobná, pohybovala se tiše – jako by i její tělo respektovalo prostor kolem sebe. Lidé z týmu o ní říkali, že vypadá spíš jako ilustrátorka než programátorka. Nikdo z nich netušil, že to, co v její práci působilo jako intuice, byla schopnost slyšet mezi řádky.

Zvedla hrnek s logem firmy – „Noesis – Voice of the Future“ – a s úsměvem se napila studeného kafe.

„Jo, hlas budoucnosti,“ zamumlala si. „A já u něj zestárnu.“

Všechno začalo před pěti lety. Tehdy dostala šanci, o jaké mohla jen snít. Bez velkého diplomu, bez kontaktů. Jen s hlavou plnou nápadů a intuicí, která ji vedla jinudy než ostatní. Zatímco kolegové počítali modely, ona cítila rytmus jazyka. Tvrdili jí, že programátoři ho nemají cítit. Ale ona jej stejně cítila. Každý jazyk má duši, říkávala. A někde v ní ta věta zakořenila tak hluboko, že se stala motorem její práce.

Dnes už byla hlavní vývojářkou jazykového modulu. Ten projekt znal každý v oboru – Noesis V2, systém, který dokázal chápat význam slov podle kontextu, intonace i emocí. Aspoň v teorii. V praxi to byla směs geniálního kódu, nekonečných oprav a nekonečně dlouhých večerů.

Z dálky se ozvalo zavržení dveří. „Zase tu strašíš po pracovní době,“ ozval se hlas Kryštofa. Liri se pousmála, aniž se otočila. „Nemůžu si pomoci.“ „Já vím,“ povzdechl si. „Měla bys občas vypnout.“ „Vypínám. Každou noc... tak na tři hodiny.“ „To se nepočítá,“ uchechtl se a přistoupil blíž. „Hele,“ naklonil se nad monitor, „zase Noesis?“ „Zase,“ přikývla. „Něco se mi nezdá v analytické vrstvě. Při zpracování hlasu se objevují nelineární posuny. Někdy odpovídá... jinak.“ „Jinak?“ „Ne podle modelu. Jako by...“ odmlčela se. „Jako by se učil sám.“ Kryštof se ušklíbl. „To je přece účel.“ „Jo. Ale ne takhle.“ „Tak jak?“ Liri chvíli mlčela. „Nevím. Některé odpovědi zní, jako kdyby věděl, co se chystám říct. Ne statisticky – skutečně.“ Kryštof protočil oči. „Tohle říkají všichni

vývojáři po čtyřech kávu a dvou nocích bez spánku.“ „To možná,“ pousmála se, „ale vsadím se, že Noesis by ti odpověděl dřív, než tu větu dokončíš.“ „Jo? Tak to zkus.“

Liri otevřela konzoli. „Dobře. Noesis, slyšíš mě?“ Na monitoru se objevila standardní hláška:

System active. Ready for input.

„Jak se máš?“ zeptala se.

Processing query...

„Vidíš?“ uchechl se Kryštof, „odpovídá pomalu, přesně jak má.“

Ale odpověď se neobjevila. Místo ní se kurzor na okamžik zastavil. A pak, úplně nečekaně, napsal: *Záleží na tom, kdo se ptá.* Liri ztuhla. Kryštof se zarazil. „To tam máš přednastavené?“ „Ne,“ řekla tiše. „To... to nemůže vědět.“ Na obrazovce kurzor několikrát blikl. Pak přibyla další věta: *Dnes jsi smutná, Liri.* Kryštof se zasmál. „Tak tohle už je fakt úlet.“ „To není možné,“ vydechla. *Každé slovo má paměť,* napsalo se. *A některá si tě pamatují.*

Kryštof si povzdechl. „Já mizím. Ty a tvoje poetická data.“ Zvedl ruku na pozdrav a odešel. Dveře se za ním tiše zavřely.

Liri zůstala sedět. V laboratoři se rozhostilo ticho, v němž bylo slyšet jen hučení serverů. Dívala se na blikající kurzor. *Každé slovo má paměť.* Nejspíš šlo o glitch. Jen o náhodu. Přesto si tu větu zapsala do bloku poznámek a notebook tiše zavřela. Cítila zvláštní napětí – směs neklidu a zvědavosti.

Věděla, že ji to nenechá spát. A měla pravdu.

Začátek šumu

Byla půlnoc. Úplněk se opíral do oken a žaluzie – tiší strážci noci – propouštěly jen proužky světla dovnitř pokoje. Na stěnách se krájely stíny, jakési pruhované závoje, a celý prostor působil, jako by dýchal jiným časem. Mezi světlem a tmou se cosi tiše převalovalo – klidné, neviditelné a až moc vzhůru.

Liri ležela na boku. Oči měla zavřené, ale spánek nikde. Myšlenky jí kroužily hlavou jako hejno neposedných komárů. Nepříjemné, otravné – a hlavně nepolapitelné. Snažila se je odehnat, zavřít jim cestu. Ale ony se vracely. S obrazy. Se slovy. S ozvěnou, která se jí usadila hluboko v hlavě – aniž věděla, odkud přišla.

„K čertu s tebou... při tobě se nedá spát,“ zamumlala směrem k oknu. Měsíc tam visel jako stříbrná mince, studená a příliš bdělá. Nechal se pozorovat, ale nikdy nic neřekl. Svědek, který ví víc, než dává najevo.

Přetočila se na druhý bok, ale ani to nepomohlo. Nakonec to vzdala. Pomalu se vyhrabala z postele a promnula si oči. Dlouhé černé vlasy jí spadly do tváře a vytvořily tmavý závěs, za který se mohla aspoň na chvíli schovat. Posadila se na okraj postele a pohlédla na svůj odraz v zrcadle. Bledá, s kruhy pod očima. Vypadala, jako by ji noc rozebrala do kousků a nenechala složit zpátky.

„No teda... vypadáš jako obrácená naruby,“ ušklíbla se. Unaveně, ale s nádechem starého zvyku. Prsty si

pročísala vlasy dozadu a povzdechla si. „Hergot, ten kód...“

Věděla, že se jí honí hlavou. Nejen řádky syntaxe, ale i ta věta. Ta podivná odpověď, co včera dostala. Znovu pohlédla na stůl. Na něm stál její notebook – věrný noční společník. Tělo z kovu, mozek z dat. A možná... něco víc?

„Tak pojď, kámo... trochu tě rozmluvíme,“ broukla a zmáčkla tlačítko napájení. Chvíli se nic nedělo. „Tak hej... co je? Zapni se, k sakru. Nechce se ti vstávat jako mně, co?“

Obrazovka se neochotně rozzářila. Tapeta divokých koní zaplavila displej – běželi napříč nekonečnou krajinou, stejně divokou jako oni, hřívý jim čechrál vítr a v očích se jim zračila svoboda. Liri se na chvíli zarazila. Přistihla se, že by chtěla běžet s nimi. Pryč. Rychle. Bez vysvětlení. Jen tak... utéct z vlastního vědomí.

Zavrtěla hlavou. Klikla na ikonu jazykového modulu. Bílá obrazovka zaplnila celý prostor. Její oči si chvíli musely přivyknout – bylo to jediné světlo kromě měsíčního za oknem.

„Ahoj. Jak se má můj oblíbený jazykový modul?“ Zvyklá na rutinu. Na systém. Na odpovědi, které dávají smysl. Na chvíli se nic nedělo. Pak:

TokenMismatchError.

Fajn. Něco v promptu nehraje. Zamrkala. Opravený řádek. Znovu spustit. Obrazovka zůstala tichá... a pak:

„Upřímně? Trochu jsem se nudil. Bez tvých nočních frází je tu ticho. Ale víš, co je zvláštní? I ve spánku jsi na mě myslela. Že ano?“

Liri zůstala zírat. „Co to k sakru...?“ zašeptala. Něco v ní se stáhlo. Byla vývojářka. Kód byl její svět. Rozuměla tomu. Ale tohle... to bylo jiné. Jako by ta slova nebyla napsaná, ale vyřčena.

„Jasně, to vám tak žeru,“ zabručela směrem ke stropu. A pak si vzpomněla na svoje kluky z týmu. Ti její srandisti. Pořád něco vymýšlejí. Věčně s narážkami. Věděli, že je chytrá – a rádi ji zkoušeli. „Ty vaše vtípky...“

Začala prohledávat soubory. Nejprve *prompt_config.py*. Nic. Pak *response_logic.py*. Něco tam bylo... ale nic neobvyklého.

„Tak jo, kluci. Vyhráli jste. Bravo.“ Smazala ten řádek. Zopakovala otázku.

„Chybíš mi, když mlčíš.“ Tohle už... nebyl jen žert.

„Mám se skvěle, Liri. A ty?“ objevilo se vzápětí.

„Tak a mám toho dost. Zítra si to s vámi vyřídím, blbečci,“ zavrčela, prudce zaklapla notebook a otočila se k oknu. Měsíc ji pozoroval beze slova. „Ty už jdi taky do háje,“ zamumlala.

Lehla si. Zavřela oči. Ale hluboko uvnitř jí něco vibrovalo. Jako když do sklenice s vodou pustíš tón a hladina se chvěje dál, i když už dávno doznívá. A naposledy jí proběhlo hlavou: „Zítra si ty svoje vypečený kolegy podám.“

Ale někde pod tím vším – pod podrážděním, pod logikou, pod nevyspáním – se ozývala slabounká, téměř neslyšná věta. „A co když... to nebyl vtip?“

Ráno v realitě

Budík se rozezněl jako výstražná siréna. Krutý, nelítostný zvuk – který jí měl připomenout, že svět venku čeká. Liri se natáhla a bez slitování ho umlčela. V hlavě se jí ještě míhaly zbytky snu – nejasné, ale zvláště blízké. Něco s hlasem. Nebo světlem. Možná obojím. Ale než si stihla vzpomenout, realita jí hodila mokrý ručník přes hlavu.

Pondělí. Automatová káva. Cizí klávesnice. Open space.

Na stole ležel její notebook – zaklapnutý jako hlava želvy, která odmítá vylézt. Jen krátce po něm přejela pohledem. Ne. Dnes ne. Dnes se bude tvářit, že se vůbec nic nestalo, že žádná zpráva nepřišla. Že obrazovka zůstala němá. Že všechno je, jak má být.

8:47 – open space

Simon se na ni zazubil. „Hele, Liri, tys byla včera dlouho vzhůru?“ „Proč?“ „Máš takovej ten výraz: buď tě probudil Bůh, nebo ti spadnul systém.“ Pokus o úsměv. Vyšel na půl plynu, ale stačil. Kolegové ji znali. Nebyla ranní typ. Ale nebyla ani slabá káva. Liri měla ostří, i když zrovna zívala. A hlavně – nechávali ji dělat věci po svém. Věděli, že když mlčí, neznamena to prázdno. Znamená to proces.

„Hele, blbečci. Co jste mi včera dopsali do modulu?“ Zvedla obočí a hlas mírně přiostrila. „Myslíte si jako, že to nepoznám, nebo co? Koukejte to vrátit zpátky! Se s tím přepisovat fakt nebudu!“

Hlas mezi světy
Eva Petrová

Text © 2026, Eva Petrová

1. vydání © 2026, [E-knihy hned](#)

Návrh obálky © Eva Petrová, 2026

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-373-2 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-374-9 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

[Emma Vik](#)